

ljiščini i. t. d., ampak samo: zaklepiški, predročiški, vseučiliški, gledališki, zemljiški (ergo ne zemljiščna, ampak zemljiška knjiga Grundbuch). Za Bajonnett je g. Comel prav po nepotrebnem vzel bodalo (kar pa tudi kaj drugega pomeni) in jata-gan; mislim, da bi bil pač smel obdržati v narodu že ukoreninjeni bajonet, kakor je obdržal karton in patrono ter od poslednje naredil celó dobro besedo patronják Patrontasche.

Knjiga je tiskana tako, da ima na levi strani slovenski, na desni pa nemški tekst, kar jo dela še priročnejšo. L.

Štefan Kocjančič. †

I.

Letošnja zima nam je pobrala večje število starejših slovenskih pisateljev, nego bi jih smeli izgubljati o velikem pomanjkanji obdelovalcev zanemarjenega našega literarnega polja. Komaj smo se malo oddahnili po Šolarjevi in Kočvarjevi smrti, že nas je iznenadila vest, da je umrl 9. aprila zjutraj častni kanonik Štefan Kocjančič, drugi Stanič in najplodovitejši pisatelj goriških Slovencev.

Porodil se je Kocjančič v Vipavskem trgu 25. decembra l. 1818. Njegovo življenje je jako priprosto in podobno onemu večine slovenskih duhovnikov. Ljudske šole je obiskoval v domačem kraju, srednje pa v Gorici. Iz njegovih dijaških let je zanimljivo to, da se je začel že po drugi latinski šoli pečati s hebrejščino. Takrat je bil tudi velik prijatelj dramatične umetnosti. Na svojem stanovanji je osnoval domače gledališče. Kocjančič je bil sam pisatelj iger, ravnatelj, režisér in predstavljaec vse ob enem. Soigralci so bili njegovi součenci in prijatelji, vstopnina je znašala stari krajcar.

Po dovršenih filozofičnih studijah je stopil l. 1839. v bogoslovje, ali bival je zunaj semenišča in odgojeval otroke tedanjega okrožnega glavarja barona Gleispacha. V to hišo je dohajal tudi kanonik Valentin Stanič in tako se je seznanil Kocjančič s tem veteranom slovenskih pisateljev in pesnikov na Goriškem. Verjetno je, da je Stanič vzpodbujal mladega bogoslovca, da naj goji narodni jezik ter ga zalagal morda tudi s slovenskimi knjigami, ker je znano, da je začel Kocjančič že zgodaj pisati slovenski.

26. decembra 1841. posvetili so ga v duhovna, a v semenišči je ostal še vse šolsko leto do avgusta 1842. Potem so ga poslali v bližnjo polufurlansko faro Ločnik (Lucinico) za pomočnega duhovna staremu dekanu J. Stiebelu. Tu je opravljal Kocjančič prevažno službo slovenskega pridigarja in spovednika, ker pod ločniško faro spada tudi veliko Slovencev in ker se je takrat celo v Ločniku še mnogo slovenski govorilo. Ali že leta 1846. pokličejo ga v goriško bogoslovje za učitelja svetemu pismu starega zakona. To je najlepši dokaz, da je bila Kocjančičeva učenost že zgodaj zaslovela. V semenišču je bil Kocjančič po polnem na svojem mestu. Sam temeljito poučen je znal vedno zanimljivo in kratkočasno predavati, tako da so ga vsi bogoslovci radi poslušali in se ga tudi pozneje z veseljem spominali. Zraven profesorske opravljal je brezplačno tudi službo bibliotekarsko. Knjižnica je bila njegovo pravo veselje. V njej je prebil mnogo ur med šolskim letom in še več o počitnicah. On jo je po polnem uredil in pomnožil na 16.000 zvezkov. V knjižnici je tudi malo ne svoje življenje sklenil, ker zadela ga je kaplja 5. aprila ravno ko se je iz knjižnice odpravljal. Še le pred malo meseci je bil postal tudi ravnatelj goriškega semenišča. Pokopali so ga z nenavadno slovesnostjo 10. aprila zvečer na novem goriškem pokopališču.

Kocjančič je bil učenjak v pravem pomenu besede. Kot takega so ga bolje poznali na tujem, nego v svoji domovini, ker v svoji skromnosti se mož ni nikoli ponašal s svojimi zmožnostimi in hvalil s svojo učenostjo. Pismeno je občeval s prvimi učenjaki sveta, n. pr. z znanim italijanskim jezikoslovcem Ascolijem, poznali so ga vsi kot izvrstnega orijentalista. Najljubši je bil Kocjančiču hebrejski jezik, katerega je imel po polnem v svoji oblasti. Spisal mu je slovnico in dal natisniti tudi več pesnij in govorov v tem jeziku. Zraven hebrejščine je negoval najbolj arabščino, katero je poznal v pismenem in ljudskem jeziku. Znal je pa tudi sirski, aramejski, perzijski, koptovski in turški (z madjarščino vred). Ali Kocjančič je bil pravi Mezzofante. Razven klasičnih jezikov — grškega, latinskega in sanskrita — govoril je vse važnejše moderne jezike: slovanske, nemški, italijanski, francoski, angleški in španski. Poznal je pa tudi romanska narečja: portugalsko, katalonsko-provancalsko, vališko, ladinsko in furlansko. Od slovanskih jezikov gojil je poleg svojega materinega še staroslovenskega, potem srbskohrvaškega, českega, lužičkega, poljskega, ruskega in bolgarskega. Kolika škoda, da tako učen človek ni našel sebi prikladnejšega mesta na kaki orijentalni akademiji!

Prevelike zasluge si je pridobil Kocjančič tudi za napredek slovenskega jezika. V semenišči je bil začel poučevati tudi staro slovenščino z ozirom na bogoslovce s kvarnerskih otokov, kjer se maša streže glagoljaški. Ali to ni bilo po volji nekaterim visokim gospodom, in zato je Kocjančič opustil svoje poučevanje. Usmiljene sestre v Gorici je poučeval dolgo let v slovenščini — brezplačno. Največ vpliva pa je imel na svoje bogoslovce, katerim je z besedo, vzgledom, dobrim svetom in posojevanjem knjig cepil ljubezen do slovenščine. Pod njegovim vodstvom so poslovenili goriški bogoslovci „Starega Urbana“ in je Blažič spisal „Zgodovino goriške nadškofije“.

Slovenski Kocjančičevi spisi so z večine popularnega sedržanja, pisani v lahkoumevni, pravilni slovenščini, objavljeni po raznih tiskovinah in listih, n. pr. v „Novicah“, „Zgodnji Danici“, „Slov. Bčeli“, „Šolskem Prijatelji“, „Glasu“, „Besedniku“, „Slovenci“, „Večernicah“ in „Koledarji“ družbe sv. Mohora. Samostalne knjige je izdal l. 1851: „Šestindvajset povesti za mlade ljudi“ in „Povesti F. Soaveta“, iz italijanskega poslovenjene, (drugo nepopravljeno izdanje l. 1869). Ti dve knjigi sta v jezikovnem obziru še jako nepopolni. Boljša je že naslednja, l. 1853 izdana: „Životopis in pridige Jos. Stiebelna dekana v Ločniku“. Ob istem času je sestavljal tudi slovenske šolske knjige, natisnjene v Trstu. Dalje je spisal predgovor k Janežičevemu „Zgodovinskemu katekizmu“, katerega je izdalo društvo sv. Mohora l. 1863. Naslednjega leta izdal pri Seitzu v Gorici knjižico „Marija Celj nad Kanalom“. Istega leta pride od njega na svetlo tudi molitvena knjiga „Popotni tovarš pobožnega kristjana“ in še dve menj važni molitveni knjižici. Za Zakrajškov „Goriški letnik“ l. 1864. je spisal Kocjančič veliko sestavkov, zlasti pa „Zgodovino goriške grofije“. Poslednja njegova večja knjiga je bila po G. Erhardu predelano „Kristusovo življenje in smrt v premišljevanjih in molitvah“, katero je izdala družba sv. Mohora l. 1868—1870.

Poleg tega je napisal Kocjančič še vse polno večjih znanstvenih sestavkov skoro samo zgodovinskega sedržanja. Poleg jezikoslovja mu je bila domača zgodovina najmilejši predmet. Na to ga je opozorilo bivše „Društvo za povjestnico jugoslavensku“ v Zagrebu, ki je bilo ustanovilo svoj list „Arkiv“ in razposlalo po vseh jugoslovenskih deželah veliko vprašanj o starinah in zgodovinskih poročilih posameznih krajev in okrožij. Kocjančič je poslal že leta 1852. „Odgovore na vprašanja društva za jugosl. povjestnico“, ali ker jih društvo

ni hitro priobčilo, dal jih je (prvih dvanajst) med tem v „Slov. Bčeli“ l. 1853. natisnit. Še le l. 1854. prinese tretji zvezek Arkiva tudi Kocjančičeve odgovore v slovenskem jeziku. (V istem zvezku se nahajajo tudi trije odgovori ranjkega svetolucijskega župnika Tomaža Rutarja glede tolminskih starin in vraž.) V teh „odgovorih“ opisuje Kocjančič med drugim tudi „Beneško Slovenijo“, vasi in število prebivalcev ter spomina tudi njih književnosti, n. pr. „Abece Slovienski“, kateri je bil l. 1852. v Benetkah natisnen v benečanskem narečju. V „Sl. Bčeli“ l. 1853. (kakor tudi v „Priятlu“ l. 1855) je pisal Kocjančič veliko o Nemškorutarjih na Tolminskem. L. 1855. je prinašal Einspielerjev „Priятel“ njegove izvrstne, z veliko pohvalo vzprijete „Zgodovinske črtice, nabrane po Goriškem“, v katerih omenja vse važnejše kraje, njih pridelke, šege in nošo po Goriškem.

Novo delovanje na polji domače zgodovine je začel Kocjančič, ko so leta 1874. v Gorici osnovali škofijski list „Folium periodicum archidieceseos Goritiensis“. V ta list je pisal poleg biblijskih preiskav (n. pr. „De historia creationis Mosaicae“, o Gogu in Magogu itd.) zlasti zgodovinske članke, katerih namen je bil pojasniti vso zgodovino goriške nadškofije, njenih samostanov in fará. L. 1875. je spisal v „Folium“ (in dal tudi posebe natisniti) pregledno zgodovino „Historia archidieceseos Goritienis“. L. 1877. pa je začel po navadi starih možakov z veliko zgovornostjo in obširnim pojasnovanjem opisovati pojedine fare na Goriškem, njih cerkve, ustanove, prepire, izpremembe in njih dušne pastirje. Do svoje smrti je opisal že lepo število slovenskih in furlanskih far ter priobčil prevažnih zgodovinskih poročil, katera so mu z večine pošiljali dotični župniki. Ta opisovanja niso le vredna, da se stavijo na stran Orožnovim v mariborskem šematizmu („Das Bistum Lavant“), nego presezajo jih celó po svojem zlogu in po svoji natančnosti. Ona so pravi temeljni kamni, na katerih bode skoro mogoče sezidati popolno in natančno zgodovino Goriške grofije. Škoda prevelika, da je obdelovalec teh kamenov še pred končanim delom umrl!

Če tudi je Kocjančič veliko napisal v latinskem in hebrejskem jeziku, vendar imajo za nas največjo vrednost njegovi slovenski proizvodi. Kocjančič je v slovenščini neizrečeno napredoval in zadnja desetletja pisal prav lep, gladek in lahkoumeven jezik. Le nekaterim radikalnim novostim ni bil poseben prijatelj in smešno je trdil n. pr. (v goriškem „Glasu“), da naš „ka“ (mesto „da“) izvira od italijanskega „che“. Tudi „purizem“ mu ni bil povšeči in kazal je vedno na Srbe,

katerim dobro služijo turške besede. Kljubu temu pa si je pridobil kot pisatelj stalno veljavno mesto v slovenski literaturi.

(Konec prihodnjič.)

Simon Rutar.

Klara Milič.

Povest J. S. Turgeneva.

To novo delo J. S. Turgeneva, katero smo že naznanili v 3. številki „Ljublj. Zvona“, izšlo je v janvarskem zvezku „Véstnika Evropy“. Prvotni napis mu je bil „Po smrti“, kar si moremo tudi tolmačiti, seznanivši se z vsebino te novele. Ali je prvotni napis premenil Turgenjev sam, ali pa Stasuljevič, urednik Vestnikov, ni znano. Kakor vsi Turgeneviji spisi je tudi ta novela jako zanimivo pisana ter bogata lepih epizod. Glavni obseg jej je ta:

Vzpomladi l. 1878. je živel v Moskvi mlad človek dvajsetih let, Jakob Aratov; pri njem je bivala njegova teta, stara devica petdesetih let, Platonida Ivanovna. Nekoliko let prej se je preselil v Moskvo njegov oče, ne baš posebno bogat plemenitaš v T... i guberniji. Kupil je hišo v oddaljeni ulici v Moskvi ter se tam udomačil s svojim sinom Jakobom in s Platonido, katero so pa sploh v hiši imenovali Platošo. Mati Jakobova je umrla še jako mlada. Jakobov oče se je pečal mnogo z medicino in je vedno tičal v knjigah. Zanimal se je za kemijo, mineralogijo, entomologijo in botaniko ter zdravil svoje bolnike z zelišči in metalničnimi kroglicami; ker je sam za se živel, držali so ga sosedge za čarodejnika. Umrl je dve leti potem, ko se je bil preselil v Moskvo. Jakob Aratov je poslušal kolegije na fizikalično-matematični fakulteti, a kmalu je zavaljo slabega zdravja tudi to opustil ter se sam za se pečal z vedo. Jakob je bil duhovit, kakor njegov oče ter je podedoval vse njegove lastnosti. Zahajal ni v nobeno družbo, bal se je celo ljudij; občeval je le s svojo teto Platošo, katera je pa pri vsaki drugi besedi vzkliknila „Gospodi, pomози!“ Jakob se je pečal posebno s fotografiranjem, kar pa Platoši ni ugajalo, ker je bil slabega zdravja.

Ta mladi samotar se je seznanil z nekim Kupfrom, ki se je izdajal za arhitekta. Nikar ne mislite, da je bil Kupfer Nemec, čutil se je Rusa z dušo in telesom, nemški celo znal ni in zasmehoval je Nemce. Kupfer je bil lep, črnolas mož, male postave in velik čestilec ženskega spola, katerega se je tako izogibal Aratov. Jakobu je jako dopadala

hoče biti res dober — in ve, kako — tako rekoč — narodu srce bije, ima popolno pravico in dolžnost, da ga nam predstavlja, da tudi drugi, ki morda sicer tudi žive med narodom, pa nimajo časa ali volje (pa tudi ne daru) opazovati ga tako, vidijo pred seboj živo sliko, spojeno z estetičnim užitkom in poukom v samopoznaji.

Gotovo je tako pripovedovanje težko, ker potrebuje znanja naroda, težje ko ono, kjer pisatelj more po volji razpustiti svoji domišljiji krila ter mu ni treba skrbeti, da li res umetno slika življenje, ampak paziti le toliko, da verjetnosti ne prekorači preveč. Take povesti so navadno brez pravega značaja ter bi se večkrat n. pr. na Nemškem godile ravno tako lahko ko pri nas, samo da se imena izpremene. Take povesti so celo laže bolj zapletene ter imajo več onega romantičnega efekta, ki je preračunan za čitatelje brez dobrega ukusa. Nemških povestij in romanov te vrste imamo več ko dovolj v rokah in ponujajo nam jih vsak dan za mal denar — na škodo naši literaturi, našemu ukusu in zdravemu razvitju.

(Konec prih.)

Štefan Kocjančič †.

II.

Vrhu Rutarjevega smo prejeli o pokojnem prof. Kocjančiči še drug nekrolog, katerega konec podajemo tukaj svojim čitateljem:

Mnogo Kocjančičevih del je ostalo v rokopisih, ki so zdaj lastnina njegovega netjaka, č. g. Fr. Goljevščaka, kaplana v Biljani. Med rokopisi je nekaj takih sestavkov, katere je slavn pisatelj izdelal jedino za svojo rabo, ali pa je sam dvojil, da bi se kdaj natisnili. Med rokopisi se nahaja že l. 1851. spisano delo: „Usitatissima in Hebraeorum scriptis scripturae compendia, quod annis succedentibus in ingentem molem succrevit“, potem l. 1858. spisan „Lexicon Aetiopico-Latinum“, tudi obširno delo, a sam pravi, da najbrž nobeno teh velikih del se ne bode tiskalo. Že zdavna je bil spisal laško slovnico, in rokopis, ki ga ni med zapuščino, mora se najti pri kom, ki si ga je izposodil. V rokopisu je tudi kratek turško-nemški slovar, ki je, kakor vse iz njegovega peresa, čedno in razločno napisan; sestavil ga je najbrž záse. Celih 76 velikih pol obseza nadalje slovenski rokopis „Svetopisemsko staro slovstvo“, ki utegne biti pravi zaklad strokovnjaške učenosti.

„Pismo slovensko“ je imenoval krajši rokopis, ki razpravlja staroslovensko slovnico. Tudi je osnoval za svojo rabo slovensko-nemški slovar, dva debela zvezka, v katerih mora biti pač veliko slovenskega gradiva, ker se vrsté samo besede brez opisov ali fraz. Imenitno delo se utegne pokazati 135 velikih pol obsezajoč rokopis, z naslovom „Bulgarske narodne pesmi v slovenski obleki“. Samo iz tega je posneti, da se je Kocjančič z veliko ljubeznijo bavil z bolgarščino. Gotovo je tudi to, da je v njegovi zapuščini Hladnikov rokopis (pesmi).

Tu smo našli samo nekatera dela iz zapuščine, ki gotovo pokaže po pregledovanji mnogo lepih biserov in dragotin. Kocjančič se ni nikdar sam hvalil, ni čuda torej, da tudi v njegovem obližji niso vedeli, kaj je vse delal in zvršil. Veliko bo pojasnil o njegovem razvoji in delovanji „Dnevnik“, v katerega je Kocjančič iz svoje razmere zabeleževal najimenitnejše stvari, potem pa tudi njegov „Životopis“, katerega je vsaj jeden del sam dogotovil. Oba rokopisa ostaneta imenitna literarnemu historiku.

Ni čuda, da se nam Kocjančič po vsem tem kaže pravi velikan posebno na jezikoslovnem polji; pa tudi ni nenaravno, da so učenjaki zvedeli tudi v daljavi ime našega slavnega rojaka, in da so ga iskali ter popraševali za svete in duševno pomoč. Ta in oni ga je obiskal, pa še večim je moral dopisavati na razne strani. Dopisaval in odgovarjal je rad v jeziku, s katerim se je kdo pečal strokovnjak. Dogodilo se je, da je s takim načelom mnogokoga spravil v stisko, in prosili so ga ti, da naj jim ne piše v hebrejščini, drugi, da naj jim ne odgovarja v staroslovenščini, češ, da morajo preveč časa porabiti prebiraje pisma. Tudi pisma, katerih se nahaja v zapuščini na stotine, bodo razodevala, kolike veljave je bil pokojnik.

Jednako častno svedočijo o vrednosti našega pisatelja učena društva, ki so stopila ž njim v dotiko, in za katera je tudi pisal. Povsod so le njega iskali, on ni hrepenel po časti in naslovih, in najrajši bi bil ostal nepoznan. Sposoben za vseučiliške stolice, bil je na svojem mestu zadovoljen, ker učenje in delo je njemu samo zadostovalo. Drugega plačila ni pričakoval. Kdo bi mu bil tudi po vrednem plačal ves trud in več nego polovico življenja, katero je prebil v tihi sobici, vedno delajoč in vedno novega dela išoč!

Kocjančič je bil onih redkih značajev, v katerih prevladuje zadovoljnost na podlagi soglasja narave in nazorov. Lastnosti, ki so ga

zares osrečevale, brati mu je bilo tudi na obrazu. Ni mu bilo težavno deliti svojih majhnih dohodkov s potrebnimi sorodniki in ubogimi, zaradi katerih, da bi jim več prihranil, nikdar ni daleč popotoval, in po več let se niti o velikih počitnicah celó iz mesta ni genil. Rajši se je priprosto opravljal, kakor je priprosto živel, in je imel gotovo večje veselje, če si je mogel kako knjigo kupiti. Velika opravila so mu nalogali; ali kakor je znal izvrstno knjižnice urejevati, takó dobro je gospodaril s časom. Živel je po naravnem, vsakdanjem, a strogem redu; po času njegovega vsakdanjega sprehoda so sosedge zvedali, koliko je ura, in bil je zares kakor natančna ura. Čvrstega telesa ostal je zdrav in bil je vesele narave, kakor kaže tudi njegova ljubezen do petja in glasbe, katero je ohranil do zadnjega. V društvu je bil prijeten tovariš, ki je nedolžne smešnice in dogodke sipal kar iz rokava. Malo je govoril, o sebi najmenj, pa toliko bolj je delal in se kazal na vsakem mestu cellega moža. Sebičnosti ni mogel na njem nihče zaslediti; kar je storil, zgodilo se je iz prepričanja in proste volje. Sestavke je spisaval in oddajal brezplačno; jedino družba sv. Mohora ga je, kakor je sam pravil, „obogatila“ za izročene jej spise. Prej ko ne izvira njegova majhna denarna zapuščina (okoli 700 gl.) iz nagrad one družbe. V semenišči je živel, delal in dovršil svoje dni; semenišču je tudi zapustil skoro vso svojo knjižnico. Posvetnega in svetnega sukanja sploh ni poznal, pa bil je vender srečen. Živel je kakor prostovoljni redovnik. Ni se vtikal v hrup bojov, ki vznemirjajo in preobračajo zdanje narodno, politično in družbinsko življenje. Življenje mu je teklo mirno, in takó mu je bilo možno duševne sile zjediniti in doseči, kar dokazujejo njegova duševna dela. Po zunanosti in hodu si spoznal v njem krotko in plemenito dušo, ki bi ne bila mogla storiti žalega nikomur. Kdor ga ni poznal, moral ga je že po zunanem spoštovati; kdor je vedel kaj o njegovih vspehih, občudoval ga je, in kdor je z njim občeval, ta ga je tudi ljubil. Vsi ti učinki so se najlepše pokazali tudi ob njegovi kratki bolezní in ob njegovem pogrebu 10. aprila t. l., ko se je spreveda udeležilo poleg oficijalnih zastopnikov in društev tudi veliko inteligencije iz vseh krogov in stanov in veliko, za Gorico izredno veliko ljudstva.

Tako nas je Kocjančič zapustil veliko prerano, ko je sam čutil še veliko veselja in moči do dela; ali on ostane duhovščini, zlasti slovenski, vzvišen vzgled, kakó naj poleg cerkvenih dolžnostij izpolnuje tudi dolžnost do druge duševne omike narodove. Vse slovenske naobražence pa spominja njegovo neumorno delavno življenje, kakó se je mogoče tudi z

majhno gmetno pomočjo povzdigniti do vrhunca učenosti. Brez posebnih navodov se je Kocjančič plemenit samouk povzdignil do častne samostojnosti, ki mu je podelila dostojno avtoritêto. Večen in slaven mu spomin!

Fr. Podgornik.

Dr. Jarnej Levičnik †.

Dne 9. maja t. l. ob 7. uri zjutraj je v Št. Mohorji v ziljski dolini na Koroškem zatisnil svoje trudne oči g. dekan dr. Jarnej Levičnik, poslednji pesnik iz ône čestite pisateljske družbe, ki je v našega pesništva detinski dobi slovenskemu narodu osnovala „Kranjsko Čebelico“.

Porojen je bil pokojni pesnik dne 15. avgusta 1808. v Železnikih na Gorenjskem; gimnazijo in modroslovske nauke je zvršil v Ljubljani, kjer se mu je učencu Metelkovemu vzbudilo v srci veselje do svojega materinega jezika. V semenišče je odšel v Celovec, ker je bilo ljubljansko tedaj prenapolnjeno, in tam ga je špiritual Slomšek spet ogreval za slovenščino ter ga vadil v slovenskem pisanji, kakor to pripoveduje g. M. Lendovšek v Slomškovih zbranih spisih (I. 232). Bogoslovec Jarnej Levičnik se je tudi pridružil pesnikom „Kranjske Čebelice“, v katere II., III. in IV. knjigi je izdal nekoliko svojih pesnij, ki sicer ne dosežajo niti Kastelčevih, pa vender niso najslabše, kar jih je objavila Čebelica.

V duhovnika je bil posvečen 5. avgusta 1832. Potem je služil za kaplana v Grabstanji, pri Gospé Sveti in v Nemškem Bleibergu. Okoli 13 let je bil kurat v Zgornji Plesi, kjer se je pridno učil italijanščine, francoščine ter v Gradci tudi naredil doktorat filozofije. Leta 1852. je postal dekan v Št. Mohorji, kjer je obče ljubljen in spoštovan umrl baš 31. obletni dan svojega dohoda za dekana. Cesar ga je lani odlikoval z viteškim križem Fr. Josipovega reda.

Pokojni se je še v časih, ko se je malokateri omikani človek menil za zaničevani jezik slovenski, gojil gorko ljubezen do njega, dasi ni bil prijatelj javnosti ter ni svetu izročal produktov svojega pesniškega duha. Delal je sam záse samo iz veselja do pesništva. Tako je poslovenil že pred Koseskim Schillerjevo: „Devico Orleansko“, spisal je balado „Baron Turjaški Andrej“, zložil je epopejo „Katoliška Cerkev, junaško petje v petnajstih pesmih“, rokopisa je 15 pol. Zapustil je tudi 15 zvezkov